

Predgovor izložbe *In the Cities – En Villes* u Francuskoj alijansi Split

Ako je društvo "mreža djelovanja subjekata" (Paić 2011:47), a tijelo "battleground" (Barbara Kruger), onda je potencijal tišine vizualnog svijeta svakako narušen.

Kao faktor oblikovanja kulture, ljudsko ponašanje u igri privatnog i javnog, osobnog i kolektivnog, manifestira se i kao prividno konačno umjetničko djelo. Upravo mogućnost prekoračenja skučene individualnosti nazire se u djelu u kojem je "sabrana, stegnuta i sputana najdublja pranapetost iz koje tek proizlazi i izbjiga ono što nazivamo 'svijetom'." (Barbarić 2003: 95)

Uzorak prostora (tzv. *cells*), kao reprezentacija tkiva svemira, tek djelomično opredmećuje fragmentiranost ljudskog roda. Prvotno zamišljena kao negacija prostora i vremena, podloga *cells* uokviruje subjekte/objekte slika. Time tijelo (pre)ostaje kao "mjesto slike" (Hans Belting), mjesto Endimionovog vječnog sna ili rotor prema onome izvan i iznad samoga sebe.

"Doista, što se to dogodilo s prostorom i gdje se mi zapravo nalazimo?"

(Purgar 2006: 116)

Layeri značenja slike u suvremeno doba razlučuju djelo u svim njegovim mogućnostima, iako se život definira kao "nepredstavljiv izvor predstave".

(Paić 2011: 293)

Unatoč svemu, u postmodernom poretku društva i kulture ambicije Subjekta mogu biti nevidljivo učiniti vidljivim, što je prema riječima Paula Klea "zadaća umjetnosti". (Horvat Pintarić 2001: 9)

Ona Kierkegaardova "trpnja za istinu" (Horvat Pintarić 2001: 68) možda se da najaviti kroz transparentnost pojedinih likova nacrtanih na sliku. Sa Mattisseova gledišta "linija je nositeljica života" (Horvat Pintarić 2001: 48). U akrobaciji plavih i žutih tonova slika, meka plava kreda zarezuje u one okvire *tijela-kao-mesta*; pronalazi se neka nova putanja suočavanja, "nova dodatna dimenzija postojanja u vremenu". (Sedlmayr 2005: 252)

Sasvim je drugo je li ovakav obrazac oksidiranja pojedinaca objektivno primjenjiv. Što je objektivnost? Skup dominantnih subjektivnosti? Nапослјетку, vizualno mišljenje o kulturi spektakla nemoguće je tkati bez uploadanja na mrežu paradoksa.

“Proljeće dolazi iz modrog prostora.” (Parun 2010: 107)

Sloboda je...

“ideal, a ne navika... Ptici slobodnoj sloboda malo vrijedi ako nije našla sebi drugog cilja, nego da bez prestanka premjerava prostor svoje slobode, umjesto da razmiče njegove granice.” (Parun 1990: 127)

Nevena Petra Piližota
mag.iur., mag.art.

Literatura:

Paić, Žarko. 2011. *Posthumano stanje: kraj čovjeka i mogućnosti druge povijesti*. Litteris. Zagreb.

Barbarić, Damir. 2003. *Zagonetka umjetnosti*. Demetra. Zagreb.

Purgar, Krešimir. 2006. *Neobarokni subjekt*. Meandarmedia. Zagreb.

Horvat Pintarić, Vesna. 2001. *Svjedok u slici*. Matica hrvatska. Zagreb.

Sedlmayr, Hans. 2005. *Umjetnost i istina: o teoriji i metodi povijesti umjetnosti*. Scarabeus naklada. Zagreb.

Parun, Vesna. 2010. *Ja koja imam nevinije ruke*. Naklada Zoro/Profil. Zagreb.

Parun, Vesna. 1990. *Nedovršeni mozaik*. Mladost. Zagreb.